

BASTINT LA REPÚBLICA CATALANA

Índex

LA INDEPENDÈNCIA, NECESSÀRIA PER MILLORAR LES CONDICIONS DE VIDA DE LA POBLACIÓ.....	2
Antecedents.....	4
Moviment d'Esquerrres: Del federalisme teòric a l'independentisme pràctic.....	4
Les relacions Catalunya-Espanya.....	5
La sentència de l'estatut (2010), les consultes municipals sobre la independència i les primeres grans manifestacions.....	5
L'exercici del dret a vot: de la Consulta del 9N al Referèndum de l'1-O, passant per la consolidació d'una majoria al Parlament que augmenta a cada contesa electoral (2014-2017).....	6
L'1O: el punt d'inflexió.....	10
La repressió de l'Estat, inici del declivi de la seva credibilitat internacional (2017-2020).....	11
L'endemà de les sentències.....	12
2021: La necessitat de reprendre la confrontació democràtica amb l'Estat.....	13
La tendència sociològica de l'independentisme.....	14
Enquesta CEO sobre independentisme, 2005-2021.....	14
Enquesta CEO sobre percepció d'autonomia de Catalunya.....	15
L'economia, factor primordial.....	16
BASTINT LA REPÚBLICA: EN MARXA.....	20
Cap a una República catalana efectiva.....	21
La mobilització ciutadana.....	22
Les institucions i els partits.....	23
Política municipal.....	24
L'acció exterior.....	25
El règim espanyol.....	25
Confrontació i negociació: dues cares de la mateixa moneda.....	27
La mobilització per la indenpendència com a palanca de l'eixamplament.....	27
La importància del relat.....	27
La unilateralitat com a recurs.....	28
LA REPÚBLICA QUE VOLEM.....	29

LA INDEPENDÈNCIA, NECESSÀRIA PER MILLORAR LES CONDICIONS DE VIDA DE LA POBLACIÓ

A Moviment d'Esquerres ens mou el benestar de la gent. Som un corrent ideològic de pensament socialista que vol aconseguir la plenitud de l'**Estat del Benestar** amb un model de país que garanteixi a tothom els drets de ciutadania i uns serveis bàsics de qualitat. Ens sentim hereus de la millor tradició del socialisme democràtic, la socialdemocràcia i l'esquerra transformadora europea. Som el **partit socialista independentista de Catalunya**.

Volem ser una **eina per redefinir les polítiques de progrés de l'esquerra** del nostre país. Al llarg d'anys, dècades i fins i tot segles, Catalunya ha viscut insatisfeta formant part de l'Estat espanyol perquè no pot desenvolupar plenament la seva sobirania com a nació. Treballem per a la plena realització de la sobirania de Catalunya amb la creació d'un Estat Independent dins d'una Europa moderna. **Volem que la nostra nació esdevingui un país lliure, sobirà, solidari, equitatiu i just.**

Volem la independència perquè hem constatat definitivament que **esdevenir un estat independent és l'única manera de millorar el benestar de la gent**. Perquè necessitem garantir el desenvolupament econòmic, polític, social, cultural i lingüístic del país. No volem un estat que ens tutoritzi, que ens tracti com a menors d'edat. Som una societat adulta i complexa. I, com a tal, volem assumir totes les nostres responsabilitats i desenvolupar totes les nostres potencialitats. Volem decidir qui som i com som. Volem poder parlar de tot, sense censures ni limitacions legals. Volem poder plantejar-nos-ho tot, sense marcs mentals asfixiants. Volem, també, assumir el risc d'equivocar-nos i aprendre. Volem deixar de ser una minoria rebutjada i menyspreada pels poders fàctics d'un Estat que ens obstaculitza constantment l'existència.

Som independentistes perquè necessitem deixar de ser dependents. I volem arribar a la independència de forma democràtica, pacífica, consensuada i assenyada. Estem a favor del diàleg i del pacte, però sense renúncies. Fa massa temps que renunciem a ser. Ara és l'hora d'abandonar les cessions i treballar per l'existència real i plena; per un Estat català tan madur com qualsevol altre, tan independent com qualsevol altre.

Hem arribat a aquesta convicció per la demostrada i reiterada incapacitat de l'Estat espanyol per fer-se atractiu per a Catalunya; per la seva demostrada i reiterada incapacitat per fer-nos propostes engrescadores de convivència. Fa segles que Catalunya forma part d'Espanya. En tot aquest temps, **Espanya no ha estat capaç de seduir ni d'entendre suficientment Catalunya com per què la nostra nació vulgui formar-ne part**. Ben al contrari: el sentiment independentista creix cada vegada més, malgrat els vincles evidents que existeixen. I, mentre continua la repressió desbocada contra els independentistes, mentre els nostres drets com a poble es veuen esquinçats i rebregats, la indignació, la resistència i la determinació de voler ser independents només poden augmentar tossudament.

Espanya és conscient de la feblesa dels seus arguments a favor de la unió; per això només sap respondre a les demandes de Catalunya amb violència, menyspreu i ràbia descontrolada. I quan comprova la determinació de Catalunya, llavors exerceix el càstig. Però cal recordar que la repressió no només la pateix el sector independentista. La repressió, en forma de retallada de drets i llibertats, de manca d'inversions, de construcció d'un relat d'odi, etc., castiga el país sencer.

Moviment d'Esquerrers provenim d'una tradició socialista que creu en l'Europa de les nacions construïda des del federalisme, amb respecte a la sobirania de totes les parts. Però fa temps que hem assimilat que, a Espanya, aquest model està condemnat a la utopia. En la resposta espanyola als intents de Catalunya d'exercir el dret a decidir s'evidencia que la via federal es fa impossible.

El 1907, fa més d'un segle, Joan Maragall escrivia el seu article "Visca Espanya!!". Després de l'aclamat "Adéu, Espanya" del final de la seva Oda publicada uns anys abans (1898), amb el text "Visca Espanya" el poeta volia tornar a creure en l'esperança de la convivència:

(...) Però, com ha de viure Espanya? No pas arrossegant-se pels carrerons provincials del caciquisme; no pas agarrotada, com fins ara, en els lligams d'un uniformisme que es contraria a la seva naturalesa; no pas en la buidor de sentit dels partits vells ni en l'aire corromput d'un centralisme tancat a tota penetració de l'aura popular... sinó que ha de viure als quatre vents dels mars que la volten; ha de viure en la llibertat del seus pobles; cadascú lliure en sí, traient del terror propi l'ànima pròpia, i de l'ànima pròpia'l govern propi, pera refer tots junts una Espanya viva, governant-se lliurement per sí mateixa. Així ha de viure Espanya. Visca Espanya! (...)

114 anys més tard, però, Espanya continua arrossegant les mateixes mancances que ja detectaven Maragall i els seus coetanis. Espanya continua sense escoltar. Continua *pensant massa en son honor i massa poc en son viure*. Continua sense entendre –ni pretén fer-ho– la llengua de Maragall. Després de més d'un segle, hem constatat que l'Espanya que reivindicava el poeta en la seva carta no existeix... o no té força per imposar-se. Hem constatat que l'Estat espanyol, l'aparell de l'Estat, el *deepstate* és una màquina implacable al servei de defensar la unitat d'Espanya. La unitat de la pàtria per damunt de tot.

Així doncs, al segle XXI tornem a dir, ara ja definitivament: Adéu, Espanya!

Vegem què ens ha portat a aquest punt actual:

Antecedents

Moviment d'Esquerres: Del federalisme teòric a l'independentisme pràctic

El federalisme i l'internacionalisme són dues construccions polítiques complementàries, constituïdes a partir d'identiques conviccions ideològiques i ètiques primigènies: la igualtat essencial dels éssers humans i la necessitat de la solidaritat i la cooperació per combatre l'explotació i la barbàrie.

Ambdues formen part del nucli essencial del pensament emancipador i igualitari, així com dels moviments socials i polítics que s'hi han inspirat, des dels seus inicis moderns en el socialisme utòpic del XIX (mutualisme, cooperativisme...) fins les radicalitats transformadores dels nostres temps (destacadament, feminisme i ecologisme) passant pel moviment llibertari i el socialisme democràtic en totes les seves modulacions.

En tots ells -i també, avui, en el socialisme sobiranista de Moviment d'Esquerres s'ha entès que l'emancipació de les classes socials populars requereix transcendir l'Estat burgès - demarcació de l'àrea de domini de les oligarquies nacionals- tant per dalt mitjançant la construcció d'espais de col·laboració transfronterera que siguin l'expressió de la solidaritat obrera universal, com també per baix, mitjançant la restitució de sobirania a comunitats naturals on les necessàries solidaritat i cooperació es basteixen des de la llibertat de cadascú i des del mutu reconeixement com a subjectes polítics diferenciats i iguals.

El federalisme és el morter ideològic i ètic que ha erigit construccions polítiques tan colossals com els EUA o, més contemporàniament i més incipientment, la Unió Europea. Un bon nombre d'estats actuals, en l'avantguarda mundial de les llibertats civils; del benestar la cohesió i la justícia social, i també de l'eficiència econòmica, són estats constituïts en base a una matriu federal.

Els socialistes sobiranistes de Moviment d'Esquerres no podem ni volem abjurar en absolut de la component federalista del nostre ADN polític. Però no ignorem tampoc la irreductible oposició dels aparells de l'Estat espanyol a restituir sobirania a les nacions que l'integren; oposició que en moments arriba a expressar-se de forma extremadament violenta, com estem veient en els nostres dies.

Per honestedat intel·lectual, doncs, el nostre projecte polític com a socialistes sobiranistes d'estricta obediència catalana, descarta qualsevol possibilitat de posar en peu una transformació en sentit federal d'Espanya, inviable per la obcecació centralista -amb tics imperials- dels poders espanyols.

Moviment d'Esquerrres, doncs, ha d'esdevenir el partit Socialista de la República Catalana, i les nostres conviccions federalistes -no només intactes, sinó reforçades- s'expressen en el nostre compromís en la construcció d'una Europa federal (de les nacions) i en l'agermanament amb els corrents de caire socialista, socialdemòcrates i de l'esquerra transformadora europea. Una Europa en la qual Catalunya serà un Estat de ple dret abanderat de la solidaritat, les relacions basades en la pau i la cooperació transnacional.

Les relacions Catalunya-Espanya

L'encaix de Catalunya a l'Estat espanyol fa molt temps que ha portat força controvèrsia, tant al Principat com a la resta d'Espanya. A partir de la instauració de la democràcia, la política del nostre país ha evolucionat amb l'objectiu d'aconseguir el millor per als seus ciutadans, tant a nivell civil com a nivell social. Un dels actors principals per intentar aconseguir aquest objectiu ha estat el socialisme democràtic català, que sempre ha lluitat per la igualtat de les persones, la defensa dels seus drets i la constitució de les estructures democràtiques pròpies del país. El socialisme sobiranista de Moviment d'Esquerrres enfonsa les arrels en el catalanisme republicà federal i els moviments obrers del segle XIX i entronca amb les posteriors formulacions de la Unió Socialista de Catalunya, el Moviment Socialista de Catalunya i el procés d'unitat socialista dels anys 1970 i, en aquest sentit, manté fidelitat al principi del dret a l'autodeterminació dels pobles i en especial al dret del poble català a expressar lliurement i de manera democràtica la seva voluntat de ser com a nació dins el concert dels pobles europeus. Aquesta ideologia també ha experimentat una evolució per adaptar-se als nous temps, però manté el principi democràtic com a fonament de la construcció de qualsevol projecte nacional i polític per a Catalunya, a la qual continua considerant com a subjecte polític amb dret a tenir veu pròpia a Europa i al món. Moviment d'Esquerrres, com a representant del socialisme sobiranista, vol ser un actor principal en el tauler polític actual de Catalunya.

La sentència de l'estatut (2010), les consultes municipals sobre la independència i les primeres grans manifestacions

La majoria dels catalans i les catalanes no hem votat el pacte constitucional que ara ens regula. No hem votat l'Estatut que ara regula l'autogovern.

L'autonomisme es va esfondrar amb la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut. Trencà el marc constitucional i dinamità el pacte constituent del 78 format per la Constitució i els Estatuts d'autonomia. El 10 de juliol de 2010, l'endemà de la sentència, els catalans i catalanes decideixen iniciar un procés de transformació política per reivindicar els drets que els han estat negats. Hi va haver una gran manifestació de protesta que, sota el

lema “Som una nació, nosaltres decidim”, es va convertir en el primer esdeveniment massiu del Procés, al qual seguirien les grans manifestacions de l’11-S. Paral·lelament, del setembre de 2009 a l’abril del 2011 es van organitzar i celebrar arreu del territori les consultes municipals sobre la independència de Catalunya. La gent es posava en marxa.

Es va fer evident que, després de quaranta anys del règim democràtic del 78, no s’havia avançat gens en el reconeixement i el respecte de Catalunya dins l’Estat. El 2010 es tancà de forma abrupta la porta a una renovació del pacte entre Catalunya i Espanya promogut pel president Pasqual Maragall; per contra, l’Estat avançava cap una nova recentralització, cap a un model territorial previ al del 78. Tot plegat va portar els catalans i catalanes a demanar un nou pacte de convivència que ens permeti construir un estat propi que doni resposta a les necessitats i a la singularitat catalana.

Per primer cop es percebia que la via espanyola estava esgotada i s’evidenciava que el consens per caminar cap a la independència era majoritari. Amb cada acció massiva creixia la determinació de la gent. Arrossegats per la força del carrer, una part dels partits polítics catalans que propugnaven l’autodeterminació van assumir la voluntat popular i van incorporar la independència en els seus programes. Contràriament, la resta de partits es van refermar en un nacionalisme espanyol cada vegada més recalcitrant. El sistema polític català va patir una gran sacsejada, com estava succeint en tota la societat.

L’exercici del dret a vot: de la Consulta del 9N al Referèndum de l’1-O, passant per la consolidació d’una majoria al Parlament que augmenta a cada contesa electoral (2014-2017)

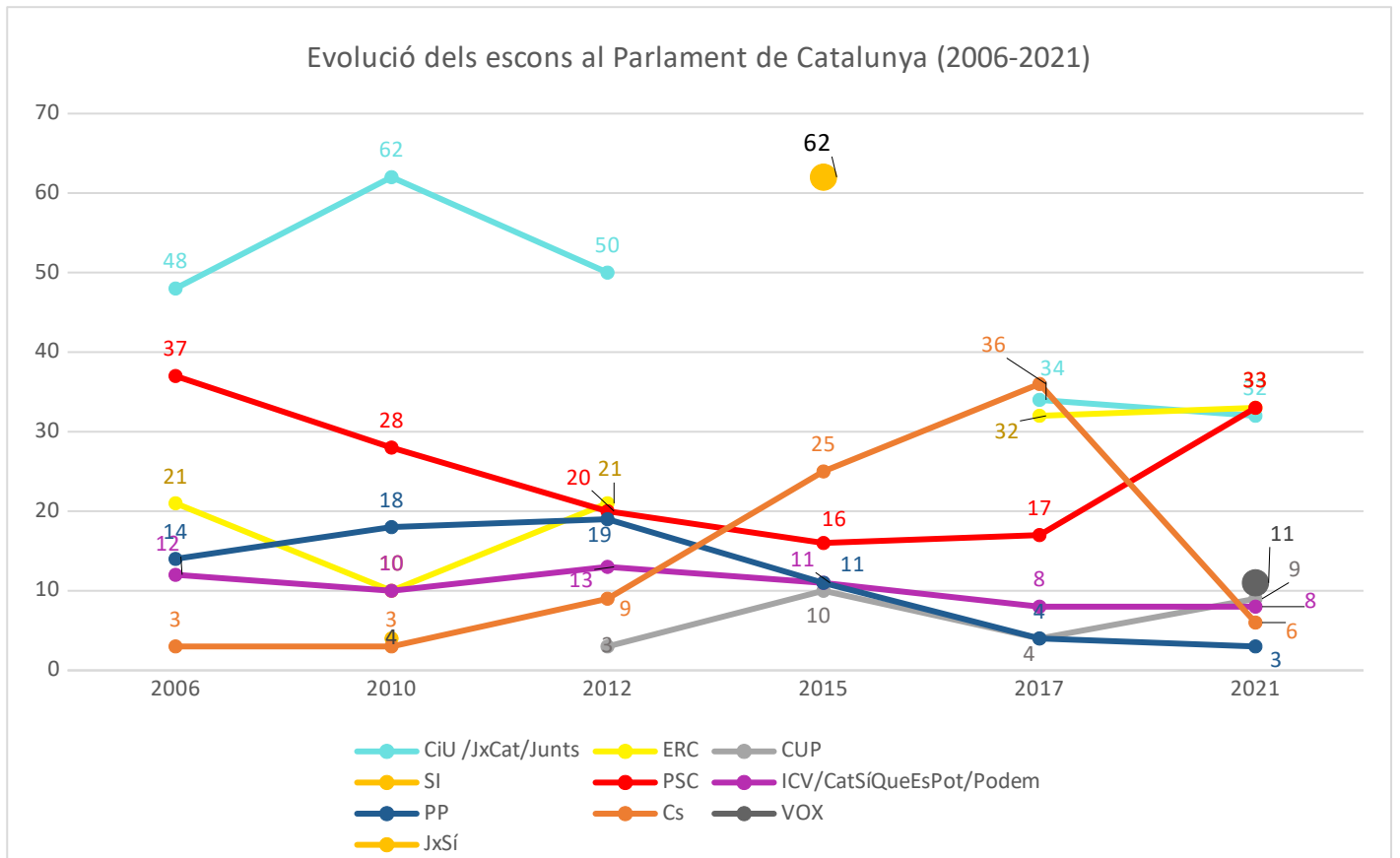
El dret a decidir es va convertir en una demanada reclamada per la gran majoria de la població catalana. Davant la sordesa i l’immobilisme espanyol, el consens general reclamava una sortida a les urnes. La consulta del 9 de novembre de 2014 va culminar amb èxit el procés endegat el 2009 a Arenys de Munt. Els catalans i catalanes, que es continuaven manifestant amb autoritat cada 11 de setembre, reconeixien la seva força i s’empoderaven com a societat madura i determinada.

Aquesta és l’enorme força de l’independentisme català, i el que no s’entén des de fora de Catalunya. No s’entén la capacitat organitzativa d’una societat altament vertebrada, associativa i participativa que porta segles autogestionant-se per superar les mancances que mai no li ha solucionat l’Estat Espanyol.

A partir de la victòria de Junts pel Sí, en el 2015 es crea el Pacte Nacional pel Referèndum, en el qual estan representades organitzacions polítiques, culturals, socials, empresarials i sindicals. Al seu voltant s’aglutina una enorme majoria de catalans, que clamen per un referèndum vinculant que els permeti decidir el seu futur col·lectiu. La Taula de partits se

suma a les reivindicacions d'una majoria del teixit social encapçalat per ÒMNIMUM i ANC i requereix al Govern i al Parlament la celebració del referèndum d'autodeterminació.

Moviment d'Esquerres va impulsar la campanya "Sí, decidim", amb els eslògans "Socialistes pel Sí" i "Socialistes per la República", per deixar palesa la representació que el socialisme democràtic català té dins del moviment sobiranista.

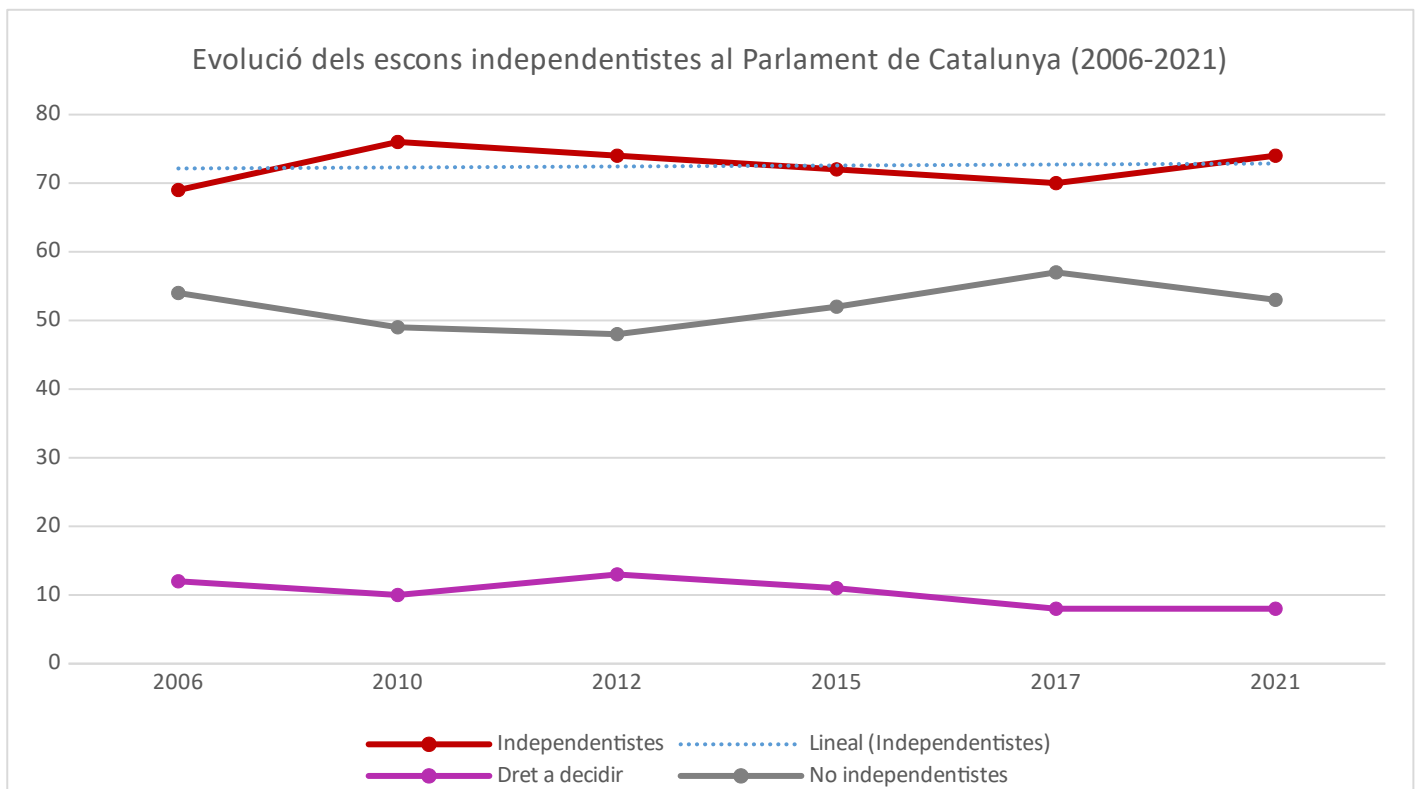

[Font: elaboració pròpia a partir de les dades del web parlament.cat]

A les eleccions al Parlament, les opcions independentistes mantenen tossudament la majoria absoluta des de fa més d'una dècada. El 21D-2017, a les eleccions convocades després de l'aplicació de l'article 155 de la CE, amb una participació del 79,09%, Ciutadans es va convertir en la primera força de la Cambra catalana amb 36 escons. No obstant, JuntsxCat i ERC, amb 34 i 32 diputats respectivament, l'encalçaven i van aconseguir formar govern. Aquestes dues formacions van obtenir, per separat, quatre escons més respecte a les eleccions anteriors, a les quals havien concorregut conjuntament en la coalició JuntsxSí.

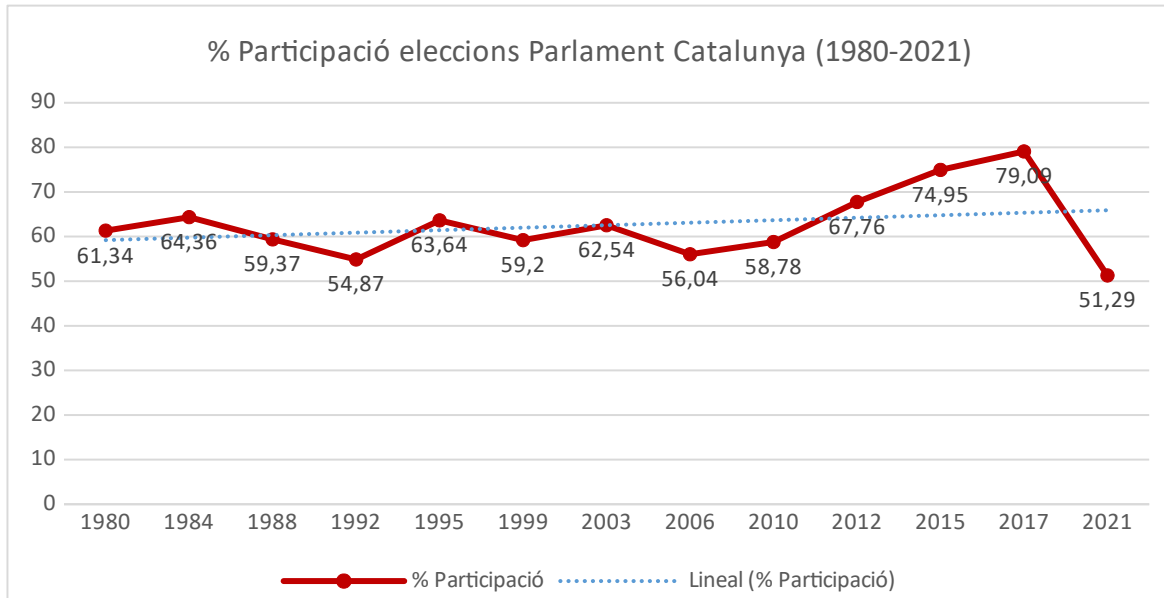
A les darreres eleccions del 14F del 2021, i malgrat el creixement del PSC que ha desbancat Cs com a primer grup parlamentari, la força de l'independentisme s'ha tornat a recuperar.

ERC i Junts mantenen un quasi-empat i la CUP assoleix 9 diputats. El resultat és que, malgrat la constant i ferotge repressió i la por que aquesta suscita, la ciutadania catalana es manté ferma en el seu anhel de construir una república independent i, per primera vegada, el nombre de vots independentistes superen el 51%. Com tots els pobles que s'han anat independitzant de la metròpoli espanyola i no es plantegen tirar enrere, malgrat l'esgotament i la desmoralització provocada en bona part per la repressió, tota la població catalana que s'ha convençut que la millor opció és la independència ja no considera com a vàlida qualsevol altra alternativa. La independència, doncs, va guanyant defensors.

[Font: elaboració pròpia a partir de les dades del web parlament.cat]

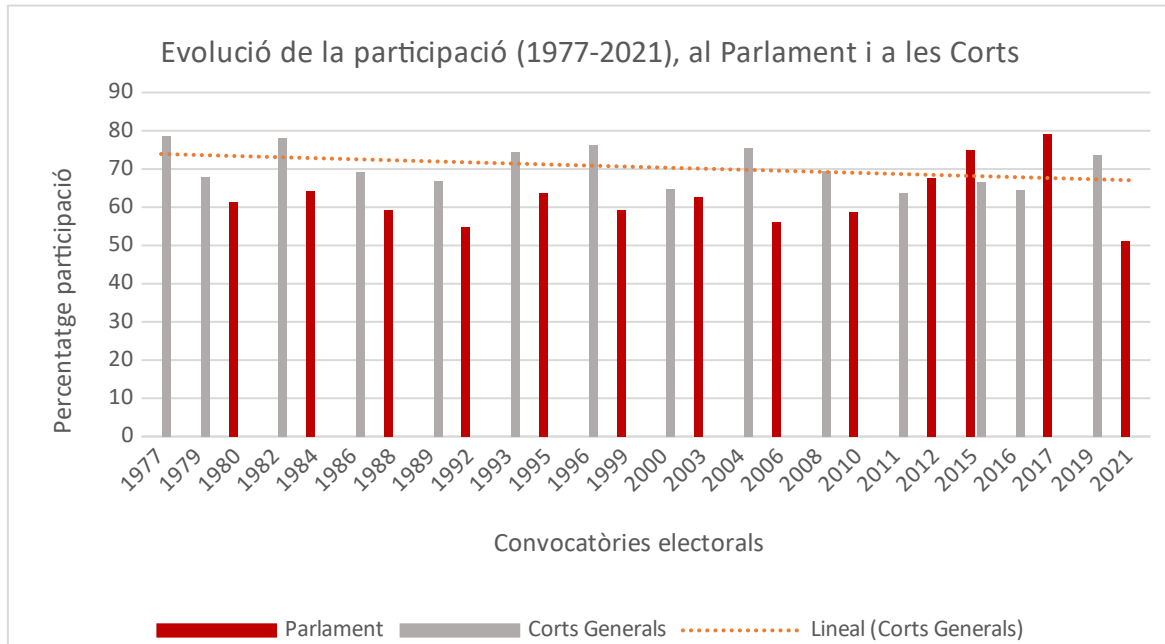
La següent gràfica mostra l'evolució de la participació a les eleccions al Parlament de Catalunya des de 1980. La línia puntejada blava n'indica la tendència, que es veu frenada per l'augment de l'abstenció de la darrera convocatòria del 14F-2021. Aquesta davallada de les últimes eleccions s'explica per la irregularitat del context polític.

[Font: elaboració pròpia a partir de les dades del web parlament.cat i viquipèdia]

Fins al 2010, la mitjana de participació en les eleccions al Parlament girava al voltant del 60%. Les eleccions que tradicionalment aconseguien una participació més alta són les generals, ja que es percebien com a més “importants”.

No obstant, des del 2012 observem un canvi de tendència en la participació a les votacions. A partir d'aquesta data, amb un nivell d'abstenció molt menor, les eleccions al Parlament de Catalunya desperten més interès i la participació per elegir els diputats i diputades a la Cambra catalana supera la del Congrés i Senat. A les eleccions del 2019, però, atesa la possibilitat de provocar un canvi a la Moncloa, la participació a les Corts Generals es va tornar a enfilar fins assolir el 73,58%.

[Font: elaboració pròpia a partir de les dades del web parlament.cat i wikipedia]

Aquestes dades ens fan concloure que l'interès per la política que es fa a Catalunya augmenta a partir de l'inici del "Procés": guanya participació quan es percep que el Parlament tindrà més poder de decisió i, per contra, augmenta l'abstenció quan es té la sensació que l'autoritat de la Cambra és limitada.

De fet, podríem dir que aquesta és l'etapa de la màxima complicitat i connivència entre població i partits polítics. Tothom tenia molt clar l'objectiu de la independència i es remava a l'una, amb una retroalimentació fabulosa. A partir de l'aplicació de l'article 155, bona part de la ciutadania ha començat a percebre que els partits polítics tornen a actuar com la tradicional maquinària del segle XX prioritzant, per damunt de tot, les pròpies sigles.

L'10: el punt d'inflexió

El referèndum d'autodeterminació celebrat l'1 d'octubre de 2017 ha estat el moviment democràtic i pacífic més important de la nostra història. Va suposar un punt d'inflexió en la lluita cap a la independència. L'1-O fou un moviment social, des de la base, promogut per la societat civil des de la primera consulta sobre la independència a Arenys de Munt. No va ser un moviment promogut i dirigit des de les forces polítiques i les institucions; aquestes es van posar al servei del moviment democràtic de base. És per aquesta transversalitat, pel consens majoritari que va generar i per la complicitat de ciutadania catalana i institucions que Moviment d'Esquerres en reconeixem el seu mandat.

I és la força de base d'aquest moviment el que assegura que el pas que s'ha donat no té retorn. Ja som en una nova situació. No és possible la tornada enrere.

L'1-O, l'Estat Espanyol va ser derrotat democràticament a Catalunya. La violència exercida contra els votants -que va escandalitzar tot el món- i el posterior discurs del rei Felip VI que avalava l'actuació de les forces policials espanyoles van trencar qualsevol lligam emocional de moltes persones amb Espanya.

Amb el 43% de participació (2,2 milions de persones), els resultats del referèndum són aclaparadors: els vots favorables a la independència van suposar el 90,18%. Aquesta dada, sumada a la determinació i la complicitat de la població per defensar i garantir el dret de vot, és el que de veritat va espantar l'Estat. I, a la vegada, és el que va il·lusionar i engrescar la població catalana. A l'espanyolisme, doncs, només li quedava intentar sotmetre per la força la voluntat determinada de l'independentisme, perquè la raó no li somreia. I així és com es va inventar la rebel·lió i es va construir un relat fals de violència per part catalana, que provocaria l'empresonament dels líders de les dues principals entitats independentistes. Com més augmenta la determinació catalana per votar, més creix la determinació espanyola per situar-se al límit de la democràcia. I, per tant, més palesa es fa la necessitat d'incorporar en el seu relat el discurs de la legalitat i obediència a la Constitució com a únic tauler possible on jugar la partida. Però cal recordar que les actituds autoritàries i les que atempten contra el respecte de les nacions, per molt emparades que suposadament estiguin en la llei, col·lisionen amb l'acatament dels drets humans.

Complint el mandat de l'1-O, el 27 d'octubre de 2017 el Parlament de Catalunya va proclamar la República catalana, però la suposada manca de preparació de les estructures d'estat pròpies, el temor d'una resposta excessivament violenta per part de l'Estat -que es negava amb rotunditat a negociar per resoldre el conflicte-, i la poca ajuda internacional van fer inevitable la suspensió de la Declaració Unilateral d'Independència (DUI).

Cal recordar que, durant l'època en què ETA atemptava, el discurs del PSOE i del PP era "Sense violència es pot parlar de tot".

La repressió de l'Estat, inici del declivi de la seva credibilitat internacional (2017-2020)

Deu dies abans de la celebració del referèndum d'autodeterminació, i davant del fracàs de les autoritats espanyoles per descobrir pistes que portessin al desmantellament d'aquesta consulta, el Jutjat d'Instrucció núm. 13 de Barcelona, sota secret de sumari, va ordenar l'execució de l'anomenada Operació Anubis: a primera hora del matí es va escorcollar les seus de diferents conselleries de la Generalitat i es va detenir catorze alts càrrecs i personal tècnic del Govern de la Generalitat de Catalunya. La Policia Nacional també va intentar escorcollar, sense ordre judicial, la seu de la CUP. Paral·lelament, arribaven als ports de

Tarragona i Barcelona els vaixells-caserna carregats d'antiavalots (els coneguts popularment com a "piolins"). La resposta ciutadana va ser immediata i es van produir concentracions espontànies en suport al Govern, a la CUP i a les persones detingudes.

L'actuació de les forces de l'ordre espanyoles l'1 d'octubre va deixar 1.066 ferits i danys a 67 equipaments públics. Es calcula que el cost en vaixells, transport, sous i dietes dels milers de policies traslladats a Catalunya (Operació Copèrnic) arriba als 87 milions d'euros¹.

La mobilització social dels dies 20 i 21 de setembre va servir al jutge per dictar presó preventiva, el 16 d'octubre de 2017, per als líders de l'ANC i Òmnium.

El 27 d'octubre, el Parlament de Catalunya va proclamar la República Catalana. El mateix dia, el Senat, a proposta del govern espanyol, aprovava l'aplicació de l'article 155 de la Constitució, que va comportar la dissolució del govern legítim de la Generalitat i la convocatòria de noves eleccions autonòmiques. El 30 d'octubre, una part del Govern marxa a l'exili. La resta serà empresonada el 2 de novembre de 2017. I més tard, el 23 de març de 2018, també ordenen l'entrada a la presó de la Presidenta del Parlament.

L'exili s'organitza i manté el pols a l'Estat des de l'exterior, fora de l'abast de la (in)justícia espanyola.

Des d'aleshores, i fins ara, l'única resposta de l'Estat espanyol ha estat l'ús de tots els seus mecanismes de repressió: des de la violència física fins a la judicialització del procés democràtic català.

Fins al moment, la repressió ha implicat:

- L'aplicació de l'article 155 de la CE
- La inhabilitació dels tres últims presidents de la Generalitat
- L'empresonament de la presidenta Parlament, del vicepresident de govern i de consellers i conselleres
- L'exili del president Puigdemont i de consellers
- L'acció del Tribunal de Cuentas, que exigeix 5,4 milions d'euros a 34 persones
- Més de 3000 persones represaliades

La ciutadania ha fet front a aquesta repressió de forma no violenta, intensificant els actes reivindicatius en defensa dels seus drets.

L'endemà de les sentències

Mentre a Espanya s'enduria la repressió amb cada vegada més persones encausades, a Europa la justícia rebutjava l'extradició dels exiliats polítics. Els presos polítics han rebut el

1 Font: <http://economia.gencat.cat/web/ca/ambits-actuacio/dretscivilsipolitics/continguts/cartografia-repressio/infografia-1-octubre.pdf>

suport de diversos actors, com Amnistia Internacional, de diversos parlaments i partits polítics europeus i d'instàncies com la Cort Europea de Justícia i el Consell d'Europa.

A nivell internacional, la credibilitat de la democràcia a Espanya s'ha anat erosionant, fins al punt de fer impossible el manteniment dels presos i preses polítiques. Per aquest motiu, el govern de Pedro Sánchez finalment ha atorgat nou indults que porten els cognoms de "reversibles" i "parcials".

A nivell nacional, la població ha continuat amb determinació mostrant el rebuig a la repressió i lluitant per aconseguir un país plenament lliure i democràtic: a les concentracions periòdiques a carrers i places s'han sumat tot tipus d'actes en suport a les persones represaliades. Han nascut plataformes com DonesxlaRepública i Músics per la Llibertat i han proliferat les seccions locals de les entitats més massives. Cal recordar, també, la gran força que va adquirir en molt poc temps la iniciativa Tsunami Democràtic.

2021: La necessitat de reprendre la confrontació democràtica amb l'Estat

Així doncs, hem arribat a un 2021 pandèmic després de:

- Les primeres grans mobilitzacions que ens van empoderar i ens vam fer creure en la nostra força.
- La reafirmació a les urnes
- La repressió incansable que només ha provocat un augment de la nostra indignació i la nostra determinació per construir un nou país, més democràtic i totalment lliure.

Ens hem fet socialment resilients, però encara ho hem de ser més. Per fer front a les adversitats i no decaure. Per protegir la pròpia integritat i no desviar-nos dels nostres objectius. Per valorar el procés que hem fet com a societat i continuar la lluita fins assolir-los satisfactòriament.

- Autoestima, creure que amb les nostres accions podem influir el nostre entorn. Empoderament. Tenir una actitud positiva i activa.
- Conèixer les nostres fortaleces i les nostres debilitats. Aprendre dels nostres fracassos, sense caure en la crítica constant.
- Restablir la confiança, de forma multidimensional
- Entendre tots els processos emocionals per ser capaços d'atendre'ls i gestionar-los socialment
- Informació no esbiaixada, per entendre millor el context
- Practicar l'empatia per afavorir la convivència, sense renunciar a res. Saber escoltar.

- Fomentar i crear xarxes (de suport), i participar-hi
- Que el passat no ens condicioni i que el futur no ens faci por. Per aconseguir-ho, ens cal formular un projecte clar i explicar-lo amb eficàcia.
- Encarar els nostres objectius amb perseverança però també amb flexibilitat
- Transformar la frustració i incertesa en determinació i resistència.
- Crear un relat propi. No deixar-nos impregnar del relat del govern espanyol.

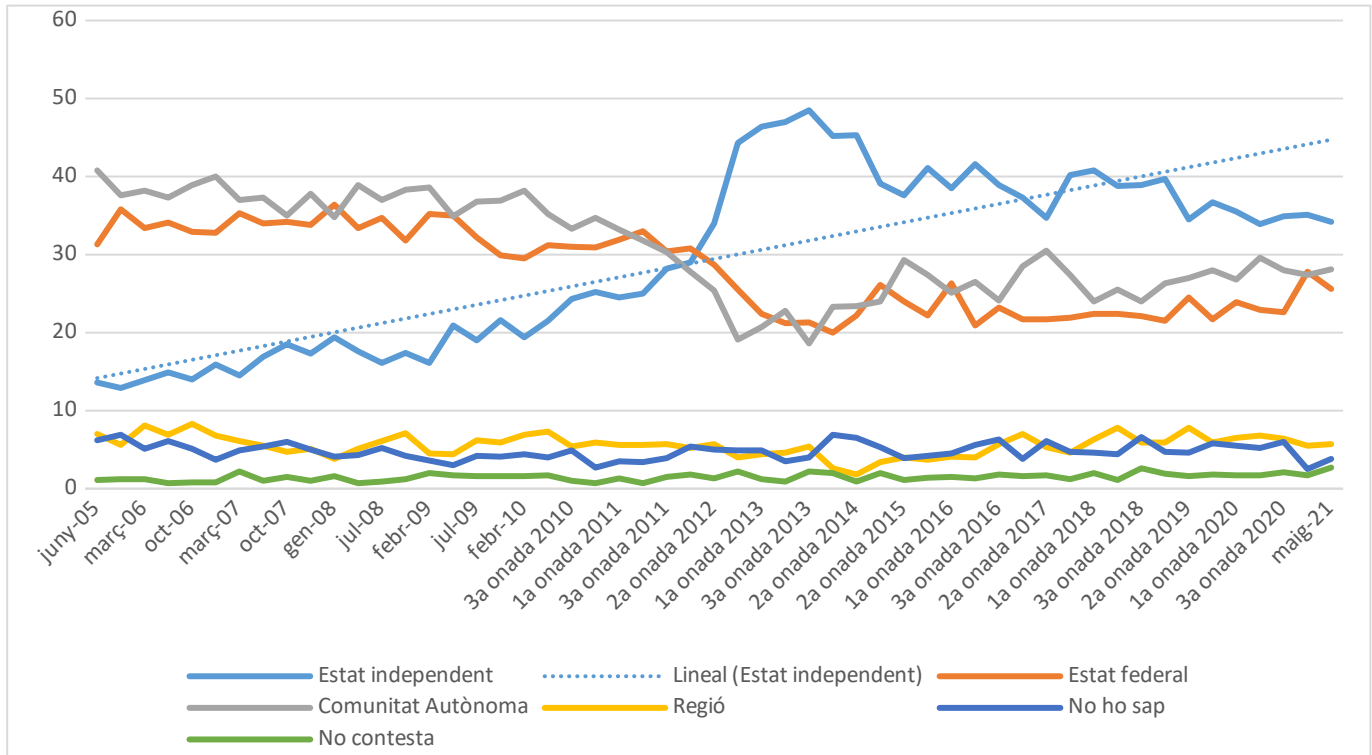
La independència només pot ser fruit de la mobilització i de la fermesa i decisió del poble.

La tendència sociològica de l'independentisme

La gràfica següent mostra el 2012 com a punt d'inflexió en el canvi de mentalitat de part de la població catalana. La sentència de l'Estatut (juliol 2010) i la constatació del fracàs de la proposta del pacte fiscal (novembre 2012), juntament amb la força de la societat civil organitzada, van fer entendre a molta gent que calia un canvi de rumb. La consulta del 9N (2014), que culminava a nivell nacional les consultes municipals anteriors, va contribuir a consolidar l'independentisme.

Enquesta CEO sobre independentisme, 2005-2021

Pregunta: Creu que Catalunya hauria de ser... Un Estat independent, Un Estat dins d'una Espanya federal, Una Comunitat Autònoma d'Espanya, Una regió d'Espanya, No ho sap, No contesta. La línia blava puntejada dibuixa la tendència de l'opció independentista.

[Font: elaboració pròpia a partir de les dades dels Baròmetres del CEO]

Enquesta CEO sobre percepció d'autonomia de Catalunya

Pregunta: Creu que Catalunya ha assolit massa autonomia, suficient autonomia, insuficient autonomia?

[Font: Baròmetres del CEO]

Les dues gràfiques anteriors mostren que l'independentisme és més fort quan planta cara a l'espanyolisme. Quan l'embat amb l'Estat es refreda, l'independentisme perd la confiança en els seus dirigents polítics. La primera gràfica també mostra que, quan la repressió s'imposa, la població queda atordida. L'última gràfica explicita que un nivell majoritari de la població considera que Catalunya té un nivell insuficient d'autonomia.

Cal, doncs, un nou punt d'inflexió per guanyar el poder. Cal fermesa i determinació per posar en evidència les mancances democràtiques de l'Estat. A Catalunya, a Espanya, a Europa i al món. Perquè el recurs de la repressió, a la llarga, està condemnat al fracàs: no és sostenible democràticament ni internacionalment, si la resistència catalana persisteix.

Contra el cansament, la decepció i la desmoralització, cal interposar confrontació, sempre democràtica, per mantenir la tensió, per recordar ben alt que les legítimes demandes catalanes no estan satisfetes.

L'economia, factor primordial

En un moment tan delicat com l'actual, de sortida d'una crisi, Catalunya està perdent posicions en el repartiment de la inversió estatal, malgrat ser una de les economies més dinàmiques en aquest període.

La diferència entre els impostos que els catalans paguem a l'Estat (41.000 milions d'euros) i la despesa que el govern central fa a Catalunya (25.000 milions d'euros), incloses les pensions i els interessos del deute espanyol, és de 16.000 milions, un 8% del PIB català. Representen un dèficit fiscal de 2.130 euros per habitant².

L'Estat, per cobrir les seves necessitats, té dèficit fiscal i augmenta el seu endeutament. La Generalitat, per poder millorar la qualitat dels servis públics, ha de disposar de més recursos econòmics. Però els mecanismes de distribució dels recursos sempre han infrafinançat algunes comunitats com Catalunya, el País Valencià o les Balears.

La política d'inversió en infraestructures es pot basar en dos criteris: el de redistribució i convergència regional o bé el d'eficiència econòmica, que es defineix en funció de la participació del PIB autonòmic sobre l'estatal. L'Estat utilitza el primer criteri, fet que perjudica els territoris que tenen un pes més destacat en l'economia espanyola, com és Catalunya. La importància de les exportacions i l'impuls de la competitivitat de l'economia catalana la situen en el grup que lidera la recuperació econòmica. De fet, Catalunya no ha contribuït mai a la generació del dèficit ni del deute de l'Estat. Les dades del mateix Ministeri de Foment mostren que, en els últims 20 anys, Catalunya ha contribuït amb el 18,9% al PIB estatal i, en canvi, ha rebut el 15,8% d'inversió en infraestructures estatals. Aquestes xifres suposen, doncs, una pèrdua del 3,1% de PIB anual de mitjana.

2 Apartat elaborat a partir de la intervenció de Francesc Raventós en el cicle de debats Enraonem organitzat per Moviment d'Esquerrres: <https://mesesquerrres.cat/post-pandemia-i-servis-publics-a-catalunya-intervencio-de-francesc-raventos/>

Inversió de l'Estat a Catalunya i al conjunt de comunitats autònomes

Milions d'euros

	Catalunya				Total regionalitzat		
	Inversió prevista	Inversió liquidada	Inversió no executada	% execució	Inversió prevista	Inversió liquidada	% execució
2013	1.170	825	345	70,5	nd	nd	nd
2014	930	631	299	67,8	nd	nd	nd
2015	1.041	735	306	70,6	10.489	8.753	83,4
2016	1.142	644	498	56,4	10.335	6.115	59,2
2017	1.114	902	212	81,0	7.998	6.815	85,2
2018	1.312	757	555	57,7	9.590	7.241	75,5
Acum. 2013-2018	6.709	4.494	2.215	67,0			

Font: Direcció General de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya (nota del 24/07/2019)

[FONT: Cambra BCN: Impacte econòmic del dèficit d'inversió en infraestructures de l'Estat a Catalunya]

La diferència entre els impostos pagats a l'Estat i les despeses que l'Estat fa directament a Catalunya prové de diversos factors:

1. Del **model de finançament autonòmic pels serveis públics**, que fa que Catalunya sigui la tercera comunitat en ingressos per impostos per habitant, però acabi essent la desena en ingressos per habitant i la penúltima quan es té en compte el cost de la de vida.
2. Del **baix nivell d'inversió del govern central a Catalunya**. Sempre molt per sota del pes que té Catalunya, del 16% de la població i del 19,% PIB
3. Del **model territorial de l'Estat** que potencia la hipercapitalitat de Madrid. Aquest criteri provoca que, malgrat que és l'altra gran aportadora nominal de fons públics a l'Estat, tingui uns beneficis derivats de la capitalitat (es calcula un 11,8% del seu PIB, uns 28.000 milions), molt superiors a l'aportació que fa a l'Estat. Aquesta situació privilegiada li permet practicar el "dumping fiscal".

L'efecte capitalitat fa que Madrid sigui la zona més rica de l'Estat. Ha estat possible gràcies a la gran centralització del poder institucional, polític, econòmic, financer i mediàtic a Madrid. Gairebé totes les institucions públiques i totes les grans empreses hi tenen la seva seu. En el model radial de les infraestructures, també ha estat un dels grans factors de concentració a Madrid. Aquesta Espanya tan centralitzada està convertint la resta del territori en una enorme perifèria madrilenya i actua com una "aspiradora" que xucla les potencialitats dels altres territoris.

4. La **paritat de compra** no es té en compte mai a l'hora de definir els nivells necessaris de finançament, fet que perjudica de forma notable Catalunya.

Com a conseqüència del model de finançament autonòmic de l'Estat, els recursos per ciutadà de què disposa la Generalitat són els més baixos de totes les Comunitats, excepte el cas de Madrid. Catalunya recapta 3.224 euros per habitant; però, després d'operar altres ajustos redistributius, passa a ser la desena comunitat amb menys recursos assignats, amb 2.664 euros per habitant, i la penúltima, amb 2.393 euros, si es té en compte el nivell de preus.

Inversió liquidada del Grup Foment per comunitats autònomes i per tipus d'infraestructura. Dades acumulades 2013-2017

	Milions €						En % sobre total regionalitzat					
	Carreteres	Ferrocarril	Ports i transport marítim	Aeroports i navegació aèria	Habitatge i altres	TOTAL	Carreteres	Ferrocarril	Ports i transport marítim	Aeroports i navegació aèria	Habitatge i altres	TOTAL
Andalusia	2.356	1.185	416	151	13	4.120	20,4	10,8	21,8	7,9	4,8	15,5
Aragó	1.077	59	0	24	2	1.162	9,3	0,5	0,0	1,2	0,8	4,4
Astúries	571	346	51	15	14	997	4,9	3,2	2,7	0,8	5,2	3,7
Balears	0	0	98	186	8	293	0,0	0,0	5,2	9,7	2,9	1,1
Canàries	11	0	349	362	6	728	0,1	0,0	18,3	18,9	2,3	2,7
Cantàbria	448	83	20	8	0	559	3,9	0,8	1,0	0,4	0,1	2,1
C-Lleó	1.598	2.589	0	14	55	4.255	13,8	23,6	0,0	0,7	20,3	16,0
C-Manxa	1.205	225	0	1	-1	1.430	10,4	2,1	0,0	0,0	-0,4	5,4
Catalunya	1.041	1.435	300	199	68	3.043	9,0	13,1	15,7	10,4	25,1	11,4
C.Valenciana	749	1.132	116	72	19	2.089	6,5	10,3	6,1	3,8	7,2	7,8
Extremadura	177	516	0	1	2	697	1,5	4,7	0,0	0,1	0,9	2,6
Galícia	897	1.899	227	128	5	3.156	7,8	17,3	11,9	6,7	2,0	11,8
Madrid	933	598	10	690	69	2.300	8,1	5,5	0,5	36,1	25,6	8,6
Múrcia	327	197	68	3	2	596	2,8	1,8	3,5	0,1	0,8	2,2
Navarra	0	88	1	4	1	94	0,0	0,8	0,0	0,2	0,5	0,4
País Basc	0	601	221	44	4	870	0,0	5,5	11,6	2,3	1,4	3,3
La Rioja	167	17	0	6	1	191	1,4	0,2	0,0	0,3	0,4	0,7
Ceuta i Melilla	18	0	32	4	0	55	0,2	0,0	1,7	0,2	0,0	0,2
Total regionalitzat	11.575	10.969	1.909	1.912	270	26.633	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0
No regionalitzat	79.961	787	21	153	31	1.072						
TOTAL	11.655	11.755	1.930	2.065	301	27.705						

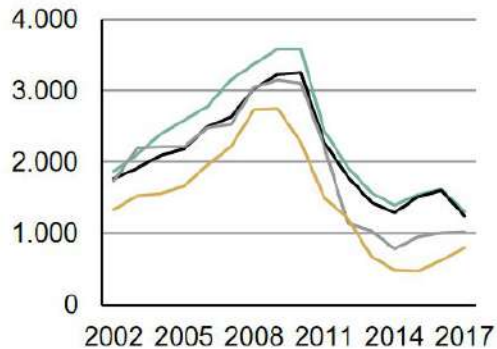
Font: elaboració pròpia a partir dels Anuaris del Ministeri de Foment

[FONT: Cambra BCN: Impacte econòmic del dèficit d'inversió en infraestructures de l'Estat a Catalunya]

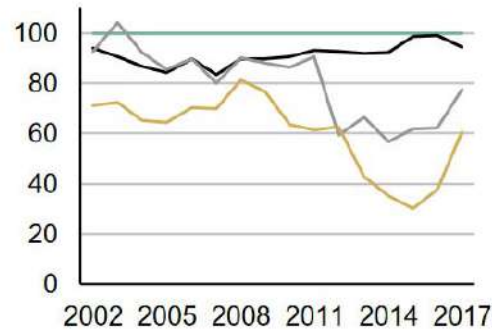
Si Catalunya pogués ingressar i administrar directament els seus ingressos, com fa Euskadi, disposaria gairebé del doble de recursos per habitant de què disposa actualment; podria resoldre bona part de les mancances dels serveis públics de les quals es queixen els ciutadans.

Inversió del grup Foment a Catalunya: del pressupost del conjunt de l'Estat a l'execució a Catalunya

(en M€ 2018)

(en nombres índex)*

- Pressupost del grup de Foment que li pertocaria a Catalunya pel seu pes econòmic
- Pressupost regionalitzable del grup de Foment que li pertocaria a Catalunya pel seu pes econòmic
- Pressupost del grup Foment a Catalunya
- Execució del grup Foment a Catalunya

* Índex = 100 si l'assignació del pressupost del grup de Foment es correspon amb el pes econòmic de Catalunya. Valors inferiors indiquen infrainversió.

Font: elaboració pròpia a partir de Ministeri de Transports, Mobilitat i Agenda Urbana, i INE.

[FONT: Departament de la Vicepresidència i d'Economia i Hisenda: Papers de Treball 1/2020: *L'impacte del dèficit d'inversions del grup Foment sobre l'economia catalana a partir del model de simulació QUEST-CT*]

BASTINT LA REPÚBLICA: EN MARXA

Fins ara hem analitzat els antecedents i el context històric. Hem identificat diferents fases del procés. Ens queda completar la fase definitiva: fer efectiva la República catalana.

No hem avançat tant com ens imaginàvem aquell, ja llunyà, 27 d'octubre de 2017, és cert. Però hem construït uns fonaments ben sòlids que es miren, des de la confiança, les bases corcades del règim del 78. Mentre nosaltres edifiquem a poc a poc però amb solidesa, les estructures d'Estat espanyoles grinyolen, tremolen i es vincen sota un pes -el de la pols franquista que aguanten- que cada dia els costa més de sostenir.

L'objectiu de la República catalana és ben viu; és fruit de la il·lusió i del convenciment que és inevitable; que qualsevol alternativa és pitjor. En canvi, la unitat del regne d'Espanya, malgrat la fatxenderia imperialista d'alguns, es manté a través de l'odi vers els que es vol assimilar. Moviment d'Esquerrres se situa clarament al costat dels que volen construir amb entusiasme contagiós. Construir i crear és molt més edificant que destruir, eliminar, censurar o aturar.

Hem de ser conscients, i estar-ne orgullosos, que hem recorregut col·lectivament un llarg camí. I sabem que hem de continuar perseverant.

El procés de diàleg mitjançant una **taula de negociació** i la convocatòria d'un **referèndum d'autodeterminació** podrien suposar la solució democràtica al procés català, però el cert és que haurem d'estar preparats per afrontar una possible nova etapa en aquest camí cap a l'assoliment de la República catalana.

És evident que la lluita per aconseguir aquesta nova República no pot pivotar únicament en un fet concret, com per exemple el "momentum" de l'1 d'octubre o, fins i tot, la tardor de 2017.

Cal, doncs, trobar les condicions necessàries per forçar l'Estat a revertir les seves prioritats i avantposar la qualitat democràtica per davant del principi de la unitat de la pàtria.

Hem arribat molt lluny. Ara toca completar el camí

L'independentisme sempre, sempre ha estat a punt per dialogar; però l'Estat espanyol va decidir, de forma unilateral, no escoltar. En lloc d'aprofitar l'oportunitat democràtica de la negociació, va optar, primer, per la negació i, més tard, per la força de la repressió. Perquè es pensava que podia fer-ho, que no tindria conseqüències. Davant d'aquesta situació, Moviment d'Esquerrres ho té clar i creu que cal continuar apostant per una negociació real, amb garanties. Però si no és així, no ens conformarem; no ens aturarem. L'Estat vol mantenir l'"status quo" intacte i exhibeix tota la força possible per aconseguir-ho. Dubtem

que, avui dia, tingui al·licients de pes per seure a negociar de forma seriosa. Caldrà, doncs, guanyar el poder a l'Estat. Perquè les coses no canvien si no hi ha una força que les empeny.

I diem que hem arribat molt lluny perquè la força d'aquest moviment està basada en la determinació social, i aquesta voluntat tossuda de la gent assegura que el pas que s'ha donat no té retorn. Ja som en una nova situació. No és possible la tornada enrere.

L'evolució que ha observat el Procés Polític Català aquests darrers anys, i l'única resposta obtinguda de l'Estat espanyol en forma de repressió, fa que en aquests moments Moviment d'Esquerres mantingui el seu ideari socialista i sobiranista, però amb una inevitable fermesa independentista per poder ser el referent del socialisme en el nou Estat Català en forma de República Independent.

Moviment d'Esquerres sempre ha considerat que la via del diàleg i la negociació ha de ser la prioritària per arribar als grans objectius fixats, però també considera que no es pot descartar cap altra via que pugui ajudar a aconseguir aquests objectius. (unilateralitat, confrontació política entre governs, embat democràtic, etc).

La confrontació no és una finalitat, sinó un mitjà per continuar avançant; per forçar l'Estat a escoltar, a assumir la taula de negociació, a plantejar propostes. En definitiva, identifiquem la confrontació com a única via per guanyar definitivament la República catalana.

Per això hem d'estar preparats i acceptar que seguir l'estratègia de la confrontació tindrà costos.

Cap a una República catalana efectiva

Moviment d'Esquerres identifiquem 4 factors clau que han de contribuir en la lluita per assolir la independència. Són enfocaments que cal tenir en compte i potenciar. Creiem que és imprescindible garantir-los el marge d'actuació necessari i facilitar al màxim l'entesa mútua per continuar avançant amb unitat estratègica. Tots quatre són vàlids, imprescindibles i complementaris, atesa la idiosincràsia del procés català:

- 1) Reforç de mobilització ciutadana, que funciona de motor del procés independentista.
- 2) Confrontació institucional amb l'Estat per motivar una negociació sincera.
- 3) Reforç de l'estratègia internacional per guanyar complicitats i posar en evidència l'Estat.
- 4) Denúncia de les contradiccions democràtiques de l'Estat.

Defensem seguir una **estratègia unificada** de tots els partits polítics i actors independentistes, basada en la contínua **mobilització ciutadana** i en l'augment progressiu

de la **internacionalització** del conflicte entre Espanya i Catalunya per tal de portar l'Estat espanyol a una situació de desbordament democràtic, que ens ha de permetre mantenir una posició de força en una nova etapa de confrontació.

La mobilització ciutadana

Al segle XXI no es pot entendre que un estat vulgui i pugui retenir un país a la força, sense el **consentiment de la seva ciutadania**. La repressió i la violència no poden ser instruments per resoldre cap situació. L'única solució s'ha de materialitzar en forma de proposta democràtica.

Fa temps que la gent i les entitats demostren el seu **compromís inequívoc per la independència**. La perseverança i la resolució de la societat civil serveixen de **far** i de **model democràtic**. Les institucions han de garantir l'exercici dels drets de la ciutadania, sense posar-hi cap traba. Hem de ser molt conscients que la fortalesa del moviment independentista s'alimenta amb la voluntat inesgotable de la gent. Cal, doncs, que es reconegui, es tingui en compte i s'acompanyi aquest fortalesa del moviment independentista.

Altres actors que conformen el nostre teixit associatiu, com els sindicats, les associacions culturals, les associacions esportives i tota classe d'entitats, també seran fonamentals per facilitar la cohesió social i mantenir la mobilització activa dels ciutadans, mitjançant l'organització d'accions, sempre no violentes i portades a terme de forma sostinguda i pacífica.

Hem de ser més, és clar que sí. Però l'objectiu no pot ser només ampliar la base social independentista. Ser únicament una gran majoria no ens durà a la independència, perquè l'Estat ens ha demostrat que en cap cas acceptarà, de grat, l'exercici del dret d'autodeterminació. Per al regne d'Espanya no és un tema de democràcia, sinó de preservació de la unitat de la pàtria.

Propostes:

- Motivar accions dilema per posar en evidència les febleses de l'Estat
- Comptar amb tot el teixit social de Catalunya per enfortir els consensos; no només amb les entitats independentistes
- Preparar-se col·lectivament i individualment per assumir les conseqüències de l'embat amb l'Estat
- Protegir les institucions catalanes, així com les accions i resolucions que realitzin, mitjançant tots els mecanismes possibles.

Les institucions i els partits

Els últims resultats electorals són clars: 52% de vots independentistes; majoria absoluta d'escons independentistes; govern de la Generalitat independentista. Les institucions i els partits han de seguir escoltant el clam popular, que continua ferm. Han de saber vehicular la demanda ciutadana amb accions concretes que permetin avançar col·lectivament.

Els diferents punts de vista dels partits independentistes demostren que el projecte de la República catalana inclou la riquesa de tots els matisos d'una societat madura, responsable i complexa. Però uns i altres hem de tenir clar que, per sobre d'aquestes diferències, sobresurt l'objectiu que ens uneix: la independència comportarà inequívocament una millora del benestar de la gent. Reclamem a institucions i partits l'exercici de política en majúscules, que vol dir subordinar les sigles al servei de la ciutadania i del seu interès general.

El Govern de la Generalitat ha de ser un dels motors principals d'aquesta nova etapa, fent-se reconèixer com a interlocutor vàlid en la defensa dels nostres drets civils davant la repressió i tanmateix el dret a l'autodeterminació.

Les institucions actuals es regeixen pel marc autonòmic. Mentre no siguin totalment sobiranes, cal que s'esforcin a aprofitar totes les escletxes per eixamplar l'autogovern sense posar-se en risc. No ens podem permetre la imposició d'un nou 155, però tampoc no podem acceptar les actituds submises. Sense comprometre l'actual autogovern, cal que, des de l'àmbit administratiu, executiu i legislatiu, s'afavoreixin tots aquells canvis necessaris per avançar cap a la república.

Propostes:

- Recuperar els projectes de llei de desconexió que han estat redactats
- Crear noves lleis i disposicions que superin les competències actuals del nostre Estatut i de l'estat de les autonomies
- Reivindicar la plena llibertat de totes les persones encausades amb una llei d'amnistia
- Desenvolupar les estructures necessàries per afrontar l'embat polític amb l'Estat.
- Publicitar el llistat de greuges que pateixen les institucions catalanes.
- Explicar totes les polítiques necessàries per a Catalunya que el govern de la Generalitat no pot executar per impediment de l'Estat i del marc competencial vigent

- Portar a terme un Procés Constituent que acabi bastint la nova República catalana, plural i diversa, amb igualtat d'oportunitats per a tothom, sense exclusions ni discriminacions. Amb un model Econòmic que garanteixi un treball digne i un progrés social equitatiu, posant fre a la precarietat actual d'àmplies capes de la societat. Garantir el dret a l'habitatge. Posar en marxa una Agenda Verda per vetllar pel Medi ambient, la transició energètica i la potenciació de les energies renovables.

Política municipal

El municipalisme és l'exercici polític que està més a prop dels ciutadans i el que més coneix els seus problemes i necessitats. Creiem en la necessitat que els partits evolucionin i canviïn la seva manera de fer, revertint el sentit de la comunicació entre representants i representats. Fins ara, unes poques elits -l'estructura dels partits- s'encarregaven de donar instruccions i directrius als seus militants (de dalt a baix). Advoquem per un nou model d'exercir la política on siguin els ciutadans, en forma de simpatitzants, adherits, associats, etc. els que plantegin les instruccions als seus representants, amb l'objectiu que aquests lluitin per tot allò que es plantegi com a prioritat per a la nostra societat (de baix a dalt).

Propostes:

- Potenciar una estructura municipal com a primer graó d'una república efectiva.
- Promocionar la creació d'espais reals de deliberació i participació ciutadana amb una estructura pròpia.
- Promocionar una legislació local per dotar de més competències i recursos els municipis, racionalitzant de forma efectiva el territori.
- Debatre sobre un nou model comú que afavoreixi la mancomunitat de municipis, sense la pèrdua d'identitat, amb una nova ordenació territorial.
- Vetllar pel manteniment de l'equilibri social entre ciutadania i barris, municipalitzant els serveis que sigui possible per a una gestió més eficaç, més eficient i més honesta.
- Vetllar pels valors del republicanisme
- Fomentar la formació, l'educació i la cultura com a via de progrés
- Crear un fòrum municipalista republicà per debatre l'estructura dels ajuntaments
- Garantir la creació d'una administració més ràpida, eficaç i neta de favoritismes.

L'acció exterior

L'estratègia exterior es presenta com un element imprescindible per lluitar contra la voluntat de silenciar el conflicte Catalunya-Espanya. Moviment d'Esquerres creiem que el Consell per la República és el tercer eix del triangle republicà.

La llibertat d'acció que permet l'exterior ajuda a evidenciar els clarobscurs de la democràcia espanyola a nivell internacional. El Consell per la República ha de convertir-se en l'eina que mantingui viu el procés català a nivell internacional, ajudant en la coordinació d'accions destinades a afrontar aquesta nova etapa, fora de l'abast de les urpes de l'Estat espanyol.

Propostes:

- Reconèixer el paper del Consell per la República com a actor internacional indispensable. Participar-hi activament.
- Establir vincles amb altres partits i moviments independentistes internacionals per buscar sinergies i complicitats
- Establir vincles amb altres partits socialistes i moviments d'esquerres internacionals per buscar sinergies i complicitats
- Adherir-se, participar i proposar iniciatives i campanyes per denunciar a nivell internacional les contradiccions de l'Estat espanyol i afavorir un clima de complicitat amb el moviment independentista català.
- Treballar perquè la Unió Europea actuï com una democràcia de ciutadans i no com un club d'estats o lobbies de poder. Avançar democràticament, atorgant més poder al Parlament Europeu i als poders executiu i judicial emanats de la voluntat popular, amb l'objectiu d'establir realment una democràcia continental.

El règim espanyol

Els atacs del règim espanyol es transformen en bastides que apunten el convenciment i determinació de la resta dels tres actors anteriors (mobilització ciutadana, institucions i partits, acció exterior) per assolir la República. Quan veuen en perill la unitat d'Espanya, els poders fàctics espanyols perden el nord democràtic i es transformen en un animal ferit que només es defensa atacant. Les escomeses repressives estan servint per desenterrar tot allò que la transició, disfressada de reforma democràtica, havia intentat amagar.

Així, la **judicialització**, la forma que l'Estat ha trobat com a alternativa a l'ús de la força per derrotar l'independentisme, té un límit que segurament vindrà determinat, per la resposta dels òrgans judicials europeus i **internacionals** en els propers anys. Basar la resposta només en les sentències judicials és un fracàs a mitjà termini per a l'Estat espanyol, una inhibició del problema i una forma de passar-lo a futures generacions.

D'altra banda, alguns partits autoanomenats constitucionalistes reclamen més diàleg entre catalans i més diàleg entre independentistes. El seu objectiu és clar: fer més petit el conflicte català, mantenir-lo com un problema intern, que és com dir que és poc important, que tot ha estat un miratge. Però quan arribem a aquest nivell, ja no parlem d'independència; si l'objectiu d'aquests partits és girar full com si no passés res, llavors ens hem de qüestionar en quina democràcia volen residir; en quin país ens obliguen a viure. Si honestament es vol resoldre un conflicte, cal encarar-lo, destapar-lo i afrontar-ne totes les derivades. Parlar, entendre's, respectar i plantejar solucions. Un conflicte no és com una pilota a la qual es pot fer una puntada de peu per allunyar-la. Amb nou indults parcials no es gira full. Qui només sigui capaç de mirar el conflicte per un forat i amb filtres, només aconseguirà enganyar i, el que és molt pitjor, autoenganyar-se.

El problema no el tenim entre catalans. Recordem que el 80% de la ciutadania catalana està a favor del dret a decidir, fet que implica que està disposat a acceptar democràticament els resultats d'una consulta. El problema el tenen el regne d'Espanya i el govern més progressista de la història, que no sembla capaç de saber imposar la seva agenda del «reencuentro».

És un problema que s'arrossega des del 1975, quan pensàvem que s'havia iniciat la recuperació democràtica. D'aleshores ençà, ningú no ha estat capaç de fer net en les estructures d'estat espanyoles. I ha quedat demostrat, amb escreix, que el regne d'Espanya ha perdut tota credibilitat democràtica. Cal posar en evidència aquestes debilitats que, també, van lligades intrínscament a la necessitat de construir un nou país. Avancem, doncs, cap a una República al servei de les persones, justa, social, solidària, ecologista i feminista. I radicalment democràtica.

Propostes:

- Denunciar públicament cada pas de degradació democràtica que infligeix l'Estat espanyol
- Adherir-se, participar i proposar iniciatives i campanyes per posar en evidència les febleses i contradiccions de l'Estat.
- Exigir l'amnistia per a tots els represaliats i represaliades.

Confrontació i negociació: dues cares de la mateixa moneda

Defensem els nostres drets com a poble. No renunciarem mai al procés de negociació, però exigim una negociació real i sincera, sense censures ni imposicions prèvies.

Com forçar l'Estat a negociar sincerament?

Només aconseguirem que l'Estat sigui honestament a la taula de negociació quan entengui que l'últim bé preuat no és la seva unitat de la pàtria, sinó quelcom encara més important: el respecte democràtic. Només ho aconseguirem quan l'Estat vegi perillar:

- La seva reputació
- La seva viabilitat econòmica
- La seva estabilitat política

Aprofitem, doncs, tots els elements que tenim a l'abast per fer possible aquesta negociació sincera i que es vertebren en el triangle ciutadania-institucions-exterior. Davant la força de la repressió, que només se sosté per la necessitat de preservar un status quo, presentem la força de la determinació, que es fonamenta en la raó de voler un Estat propi millor.

Cal aconseguir el desbordament democràtic de l'Estat. Defensem una confrontació democràtica que ha de partir de la mobilització ciutadana, l'acció no violenta i la desobediència civil, amb la complicitat de les institucions.

La mobilització per la independència com a palanca de l'eixamplament

La mobilització és el motor per eixamplar la base independentista i, en definitiva, per avançar. Així doncs, cal eixamplar mobilitzant. Som del parer que ningú no ens farà la feina. Si ens aturem, si transigim, si claudiquem, és evident que no avançarem.

Estem convençuts que la manera d'avançar és afrontant els embats de l'Estat, tal com vam afrontar les porres l'1 d'octubre: amb valentia, orgull i determinació. No pas amb resignació, no pas amb por, no pas amb subordinació.

La importància del relat

Avui cal diferenciar l'opinió pública de l'opinió publicada. Aquesta darrera és la que domina el relat, és la que arriba a la major part de la població a través dels mitjans comunicació generalistes (televisió, ràdio, premsa, etc.).

En gran mesura aquesta opinió publicada està condicionada i serveix als interessos de grans grups de pressió econòmics, polítics, o socials. I finalment acaba per condicionar la ciutadania i la seva opinió sobre la realitat.

Per guanyar el relat estem en una partida desigual, control dels mitjans per part de l'Estat amb recursos econòmics, quotes de pantalla, portades de premsa on l'opinió preval sobre la informació.

Des de l'independentisme cal, doncs, aprofitar tots els altaveus possibles per fer notar la nostra visió del relat des de càrrecs electes o de representació o des de tribunes d'opinió.

I és el propi Govern qui ha de fer notar la seva veu com a lideratge en el missatge fent una clara aposta per la República Catalana, (per això van demanar-nos el vot).

Qui controla el relat imposa el camp i les normes de joc. Cal que el món independentista estigui alerta per identificar els marcs mentals contraris i no deixar-s'hi arrossegar. L'independentisme no es pot avenir a acceptar que la independència és impossible perquè no està contemplada en la Constitució espanyola. Cal recordar que la política és l'art de negociar i de trobar solucions i que, quan cal, pot ser molt creativa. L'independentisme no pot caure en l'error de pensar que l'Estat, després de la seva resposta als fets de 2017, canviarà d'estratègia per sí sol. O bé que tot va ser un miratge. No. El 2017 ho vàiem possible i ho vam tenir a tocar. L'independentisme controlava el relat. Tornem-hi i tornem-hi fins a reeixir.

Propostes:

- Treballar de forma unitària en l'elaboració d'un relat propi de l'independentisme català, que recuperi la il·lusió i empenyi.
- Aprofitar totes les vies possibles per lluitar contra els relats imposats.

La unilateralitat com a recurs

Els fets demostren que qui actua unilateralment és l'Estat, amb la seva obcecació per aniquilar per la força i -no pas per la raó- l'independentisme. Així doncs, la confrontació primera l'exerceix l'Estat, amb la seva repressió unilateral i implacable.

Perquè creiem i defensem que la independència és possible i necessària, Moviment d'Esquerrres no renunciem a la unilateralitat com a recurs. Precisament, la idea de la unilateralitat és la mesura de pressió necessària per abordar amb garanties d'èxit la taula de negociació.

LA REPÚBLICA QUE VOLEM

Defensem que no hi ha emancipació social sense emancipació nacional. També, des del punt de vista social i econòmic.

Sense els recursos econòmics que generem com a país no és possible fer front a tots els reptes econòmics i socials que té la societat catalana. Sense les inversions necessàries és impossible fer front al futur de benestar que precisa una societat com la nostra. Sabem que aquestes inversions no les garanteix l'Estat i això ens referma més en el nostre compromís per a la independència.

Fa massa temps que Catalunya pateix una emergència social: un quart de la població catalana viu sota el llindar de la pobresa, els desnonaments no paren de créixer, el preu de la llum no té sostre, els autònoms no poden assumir les quotes, els salaris precaris condemnen a una vida que no satisfà les necessitats bàsiques, els joves tenen dificultats per accedir al mercat laboral i veuen minvades les seves oportunitats de formació, el sector creatiu i artístic té dificultats per desenvolupar-se, hi ha una fuga de cervells... I paral·lelament, se'ns rebaixen els drets socials i les llibertats.

Tenim el convenciment que des dels valors socialistes és com millor es pot lluitar contra les desigualtats. S'haurà de procurar arribar a amplis consensos que consolidin un projecte d'Estat més eficaç, més eficient, igualitari i equitatiu, aconseguint un repartiment de la riquesa més just.

Moviment d'Esquerres es presenta com el partit representant del socialisme català. Posem en valor els principis socialistes amb una visió adequada als nous temps. Des de l'esquerra, propugnem l'empatia amb les classes populars i proposem un projecte de modernització del pacte de convivència i de creació d'un Estat modern per millorar les condicions de vida de tothom.

La República catalana ha de ser un projecte plural, majoritari de reforma profunda del pacte de convivència per millorar les condicions de vida de la gent. Un projecte compartit des d'identitats diverses, que tothom pugui fer-se'l seu perquè és, sobretot, un projecte de modernització, de sentir-se orgullós de ser ciutadà d'una república moderna i justa.

Moviment d'Esquerres ha de mirar el passat només com una oportunitat per construir un nou projecte d'estat en què prevalguin els valors socialistes i republicans, sense deixar ningú enrere i bastint un projecte de futur col·lectiu millor per a tothom. Hem de posar el focus definitiu en els millors valors i assoliments que han caracteritzat el socialisme democràtic: en l'educació, en la sanitat, en la cultura, en el dret a l'habitatge, en el dret al treball, en l'erradicació de la pobresa, en la sostenibilitat i la lluita contra el canvi climàtic, en l'empoderament dels ciutadans, en el reforçament dels drets civils individuals i col·lectius.

Partint de la base que els principis de llibertat, igualtat i fraternitat són els valors republicans històrics i de referència universal, cal desenvolupar-los i donar-los contingut des d'una visió socialista amb:

- La defensa d'allò que és públic.
- L'aprofundiment de la democràcia, a partir del reforç dels mecanismes que garanteixen una participació plena de la societat civil en la vida política.
- La formació de ciutadans i ciutadanes amb un sentit crític.
- Els valors del feminisme i de la igualtat entre homes i dones. I les qüestions de gènere.
- La importància d'una educació i sanitat públiques i de qualitat.
- La defensa del medi ambient per assegurar la supervivència de les generacions presents i futures, tenint present l'emergència climàtica.
- La justícia social i la lluita contra les desigualtats.
- El control dels poders econòmics i la lluita contra la pobresa, considerant la implementació de la renda bàsica.
- La participació col·lectiva i la capacitat de decidir de la ciutadania sobre el seu futur.
- La laïcitat com a règim social de convivència enfront de qualsevol integrisme religiós.
- La lluita contra qualsevol tipus de discriminació.
- La meritocràcia, l'ètica i l'exemplaritat enfront dels privilegis.
- El respecte a les identitats compartides i no excloents.
- L'adopció de polítiques d'inversió que afavoreixin els avenços científics.
- La proposta de polítiques de respostes globals a les pandèmies.
- La integració al llistat clàssic de Drets Humans dels nous drets de «tercera generació»: dret al medi ambient, dret al desenvolupament, dret a la pau, a l'autodeterminació dels pobles i al patrimoni comú de la humanitat.

Aquests valors només els aconseguirem amb la independència de Catalunya, amb la implantació d'una democràcia real en forma de República catalana, en què el poble sobirà participi en la presa de decisions col·lectives. Cal promoure la solidaritat i espais de diàleg entre poble (punt núm. 3 dels principis bàsics de Moviment d'Esquerrres).

Volem una República justa, social, solidària, ecologista i feminista. Una República moderna i empàtica amb els seus habitants que situï, sempre, les persones al centre.